

34(094.5)

(1497-1)

Поштарина плаћена

Год. XII

НОВИ САД 15.-II. 1932.

Бр. 2

ЗБИРКА

ЗАКОНА

МИНИСТАРСКИХ НАРЕДАБА

И УРЕДАБА

И

ЗБИРКА

ОДЛУКА ВИШИХ СУДОВА

КРАЉЕВИНЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ

XII

1932

УРЕЂУЈЕ И ИЗДАЈЕ:

Др. НИКОЛА Ј. ИГЊАТОВИЋ

ПРЕТСЕДНИК АПЕЛАЦИОНОГ СУДА У НОВОМ САДУ

Саржина: 3. Уредба о тексту заклетве. — 4. Уредба о течајном испиту. — 5. Распис о брисању забране оптерећивања и отуђивања. — 6. Распис о таксирању забележбе оправдања предбележбе и принудне дражбе. — 7. Таксирање заменичке пуномоћи. — 8. Тумачење Конвенције са Мађарском. — 9. Недовољно таксиран поднесак. — 10. Таксирање поднесака у изврш. поступку.

Садржина: 13. Наредба бр. 4420-1918. — 14. Немогућност испуњења. — 15. Диференцијални берзански посао. — 16. Примена Закона о Државном суду. — 17. Надлежност Касације. — 18. Обнова. — 19. Заједничко имање. — 20. и 21. Рекурс у стварима ванстечајног поравнања. — 22. Губитак часних права. — 23. Дисц. пост. против чиновника. — 24. Дужност истражног сулије. — 25. Одгајање извршења казне. — 26. Пријава призива у каз. стварима. — 27. Жалба против укидања истражног затвора. — 28. Рок за подношење оптужбе. — 29. Извршење пресуде иностраног суда. — 30. Растуривање. — 31. Нужни део. — 32. Упућивање на парницу.

ШТАМПАРИЈА БРАЋЕ ГРУЈИЋА — НОВИ САД

Министарство Правде
Библиотека
Београд

КОМЕНТАР

новог закона о извршењу и обезбеђењу

Кроз неколико дана ће бити дат у штампу коментар новог Закона о извршењу и обезбеђењу (судског извршног поступника), који су саставили Др. Алекса Бачмеђеји адвокат у Новом Бечеју и Стеван Бранковић судија окружног суда у Великом Бечкерку по истоименом коментару Др. Георга Најмана сенатског претседника бечког суда. Овај коментар је врло опсежно израђен тако да ће се у истоме моћи наћи одговор на сва питања, која се у пракси буду јављала. Поред опширног тумача донесена је уз сваки параграф одговарајућа пракса аустријских виших судова. сем тога учињено је поређење на извесним местима између извршног поступка, који сада важи у Војводини са новим поступком. Када се узме у обзир, да је нови извршни закон израђен по узору на аустријски, овај коментар ће бити од велике користи за све крајеве наше Државе односно за сва правна подручја а нарочито за она у којима није до сада примењиван сличан закон. Ова књига ће изаћи из штампе најдуже за 2 месеца и износиће преко 800 страна октав формата. Садржаваће као додаток прописе о административном извршењу и принудној наплати пореза. Пошто је коментар намењен практичним потребама биће неопходно потребан свима правницима практичарима а биће од велике користи и за судске извршитеље као и за студенте права. обилна судска пракса, која је у тумачу изложена, служиће путоказом нашим судовима при примени овог закона

Пошто ће књига бити штампана у ограниченом броју примерака, аутори већ сада примају претплату. Цена књиге у претплати износиће броширано 160 дин. Књижарска цена биће већа.

Др. Алексије Бачмеђеји
адвокат у Новом Бечеју

Стеван Бранковић
судија окр. суда у В. Бечкерку

Сва кривична дела по овом Закону извиђају окружни (првостепени) судови, а суде дела из чланова 29 и 65 до 71 окружни судови као инокосни судови, а сва остала окружни судови као зборни судови.

Члан 4

У § 3 Закона о извршавању казни лишења слободе од 16 фебруара 1929 године иза одељка првог умеће се као други одељак следеће:

Апелациони суд може да би се спречило да извесни судски затвор не би био препуњен или да се уштеде несразмерно велики путни или спроводни трошкови, као и из других важних разлога наредити да се казна лишења слободе испод једне године изврши у затвору којег другог суда његовог подручја, а Министар правде може са ових разлога дозволити да се таква казна изврши у затвору којег суда у подручју другог Апелационог суда, а не оног у чијем је подручју суд, који је као првостепени суд изрекао пресуду.

Садашњи одељак други овог параграфа постаје одељак трећи.

Члан 5

У Кривичном законнику, Законнику о судском кривичном поступку и Закону о штампи замењује се израз „Краљевина Срба, Хрвата и Словенаца“ са изразом „Краљевина Југославија“, израз „област“ или „обласни“ са изразом „бановина“ односно „бановински“, а израз „Народна скупштина“ са изразом „Народно Претставништво“.

Члан 6

Кад овај закон добије обавезну снагу, у првом степену пресудом или којом другом одлуком још недовршени кривични поступак о кривичним делима, за која овај закон предвиђа казну затвора (строгог затвора) највећом мером до једне године или новчану казну или

Иш. д. сл / 318

обадве, наставиће се у смислу § 9 од. 1 бр. 2 Законика о судском кривичном поступку пред среским судом.

Пред среским судом наставиће се поступак о којем од кричних дела поменутим у првом одељку и у случају, ако се одлуком вишег суда пресуда (решење) суда првог степена поништи и ствар упути на нови претрес, као и у случају, ако се дозволи понављање кривичног поступка о таквом кривичном делу.

Члан 7

Овај Закон ступа у живот кад се обнародује у „Службеним новинама“, а добија обавезну снагу по истеку месец дана од његовог обнародовања. Истог дана престају важити сви досадашњи прописи о предмету овог закона, а њему противни.

Бр. 121300 3-687
9 октобра 1931 године
Београд

АЛЕКСАНДАР с. р.

Министар правде,
Д-р Драг. С. Којић с. р.

Видео и ставио Државни печат,
чувар Државног печата
Министар правде,

Др. Драг. С. Којић с. р.

Претседник Министарског савета
и Министар Унутрашњих послова

П. Р. Живковић с. р.

(Обнародовано у Служб. Нов. од 20 окт. 1931. Бр. 245-LXXV.)

3.

На основу члана 1 Закона о заклетвама и заверама од 15 фебруара 1921 год. прописујем ову

УРЕДБУ

о тексту заклетве у ресору Министарства правде

Члан 1

За судије редовних судова и за шеријатске судије важи текст заклетве прописан у §-у 7 Закона о судијама редовних судова од 8 јануара 1929 године (§§ 283 и 291 Закона о чиновницима) а за државне тужиоце текст заклетве прописан у §-у 8 Закона о државном тужиштву од 21 марта 1929 године.

Члан 2

Остала лица, осим оних наведених у чл. 1 полажу кад први пут ступају у државну службу или кад буду враћени из пензије или оставке у активну службу (§ 68 Закона о чиновницима) пред непосредним старешином ову заклетву:

„Ја Н. Н. заклињем се свемогућим Богом, да ћу владајућем Краљу и отаџбини бити веран, да ћу своју дужност по законима и законитим наредбама вршити савесно, марљиво и непристрасно, имајући на уму једино опште јавне интересе и избегавајући све оно што би могло бити на штету поверене ми службе; да ћу чувати свој углед и углед својих старешина; да ћу чувати службене тајне и уопште избегавати све оно што би могло наудити поверењу у мој положај.

Тако ми Бог помогао.“

Члан 3

О положеној заклетви саставља се у два примерка записник, који ће потписати службеник који је заклетву

положио и оверити старешина пред којим је заклетва положена, по овом обрасцу:

Записник састављен дана (назнака дана, месеца и године) код (назнака надлештва) о полагању заклетве (назнака презимена и имена и звање лица које полаже заклетву).

По позиву престаде данас именовани и по пропису §-а 7 Закона о судијама (или: §-а 30 Закона о уређењу шеријатских судова и шеријатским судијама, или члан 2 Уредбе о тексту заклетве у ресору Министарства правде) положи ову заклетву; (назнака текста заклетве).

(Потпис службеника са назнаком звања)

Старешина надлештва:

(његов потпис и звање)

(печат надлештва)

Члан 4

Један примерак записника предаје се службенику који је заклетву положио, а други примерак чува се у Министарству правде уз службенички лист дотичног службеника.

Члан 5

Ова Уредба ступа у живот и добија обавезну снагу од дана када се обнародује у „Службеним новинама“.

Број 73450 У. 556

20 јуна 1931 год.

Београд

Министар правде,
Д. В. Љотић с. р.

(Обнародована у Служб. Нов. од 26. јуна 1931.)

4.

На основу § 14 став 3 Закона о чиновницима, прописујем ову

УРЕДБУ

о допуни „наредбе о течају и испиту за правосудне манипуланте на територији Баната, Бачке и Барање“ од 26 јула 1921 године.

§ 1.

„Наредба о течају и испиту за правосудне манипуланте на територији Баната, Бачке и Барање“ од 26 јула 1921 године број 16853 допуњује се како следи:

На крају првог става члана 17 додаје се: „3) они, којима петогодишњи рок из § 14 став 6 Закона о чиновницима од 31 марта 1931 године истиче у календарској години у којој још није одржан течај а пре почетка рока одређеног за почетак течаја у тој календарској години, ако су без своје кривње били спречени, да раније посећују течај.“

§ 2.

Ова Уредба ступа у живот и добија обавезну снагу кад се буде обнародовала у „Службеним новинама“.

Бр. 142740

9 децембра 1931 године

Београд.

Министар правде

Др. Драг. С. Којић с. р.

(Обнародовано у Служ. нов. 18 дец. 1931. Бр. 297.)

5.

Распис

Министарства Пољопривреде Бр. 57390-VI. а. од 11 септ. 1931 о брисању забране отуђивања и оптерећивања по аграрним законима.

Број Претс. I-A-285-1931 год.

Господину

Претседнику Окружног суда

Министарство правде својим актом од 18 децембра 1931 год. под бр. 110.411 доставало је овоме Претседништву следеће:

Господин Министар пољопривреде доставио је један примерак свога решења Бр. 57.390 од 11 септембра 1931 године, којим је у смислу § 65 Закона о ликвидацији аграрне реформе на великим поседима одредио брисање забележбе 10-годишње забране отуђивања и оптерећивања, а који гласи:

МИНИСТАРСТВО ПОЉОПРИВРЕДЕ

Бр. 57390-VI а

11 септембра 1931 год.

Београд.

§-ом 65 Закона о ликвидацији аграрне реформе на великим поседима одређено је, да се „уред ради бришу све забране отуђивања и оптерећивања, које су до сада укњижене на основу ранијих закона о provedби аграрне реформе на земљиштима ранијих великих поседника.“

Та је забрана забележена у земљишним књигама на основу става 2 члана 38 Финансијског закона од 31 јула 1925 о буџетским дванаестинама и члана 291 Финансијског закона за годину 1927-28 односно § 76 Закона од

29 јула 1929 о продужењу важности одредаба досадашњих финансијских закона и закона о буџетским дванаестинама.

Пошто се те забране имају да бришу екс официо то је, да се упрости цео овај поступак и да се олакша рад подручним ми властима и Среским судовима, целисходно, да појединци који тражи брисање, поднесу своје молбе компетентним среским судовима, код који се налазе земљишне књиге, у којима је та забрана заведена.

Срески судови имају у § 65 поменутог закона овлаштење, да бришу ту забрану не чекајући посебну приволу подручног ми Министарства.

Стога на основу § 65 цитираног закона

РЕШАВАМ:

Све 10-годишње забране отуђивања и оптерећивања заведене у земљишним књигама по горе цитираним законима, имају да се бришу.

Сви заинтересовани имају не чекајући посебне приволе подручног ми Министарства своје молбе да поднесу директно надлежном среском суду, код којег се воде земљишне књиге, у којима је заведена забележба забране, која терети њихове некретнине.

Све такве молбе ослобођене су у смислу § 77 истог закона свих државних и самоуправних такса.

Решење доставити Банским управама у Новом Саду, Загребу и Љубљани. М. П. Министар пољопривреде, Најдорфер с. р.

Предње Вам се доставља знања ради с тим, да на распис Министарства пољопривреде изволите скренути пажњу свима подручним Вам Среским судовима, а о учињеном ми поднети извештај у року од 8 дана.

Нови Сад, 30 децембра 1931 год.

Др. Никола Игњатовић
претседник Апелационог суда
у Новом Саду.

6.

Распис

Министарства финансија од 22 септ. 1931 Бр. 48.346 1931 о томе како треба таксирати забележбу оправдања предбележбе и да ли и од које основице треба плаћати таксу за забележбу принудне управе и дозволе принудне дражбе, ако за тражбину већ постоји заложно право у земљишној књизи.

Број Претс. I-A-252-1931.

Министарство правде својим актом од 14 октобра 1931 год. Број 118497 доставило је овом Претседништву објашњење Министарства финансија следеће садржине:

Краљевина Југославија Министарство финансија Одељење пореза Бр. 48.346-1931 22 септембра 1931 г. у Београду.

Предмет: Закон о судским таксама: Објашњење к VII напмени уз тарифни број 44 (оправдање предбележбе у земљишним књигама) и такса за забележбу принудне управе и дозволе принудне дражбе у смислу тар. бр. 44 става (1) тачка 4 (лит. а)

МИНИСТАРСТВУ ПРАВДЕ

БЕОГРАД.

Покренута су следећа питања:

1) Како треба таксирати забележбу оправдања предбележбе?

2) Да ли и од које основице треба плаћати таксу за забележбу принудне управе и дозволе принудне дражбе, ако за тражбину већ постоји заложно право у земљишној књизи?

Министарство финансија, Одељење пореза, на основу §-а 43 закона о судским таксама даје по овим питањима следећа објашњења:

Није промена тужбе, ако се једна чињеница, наведена у тужби друкчије квалификује (н. пр. тужба из неких тужбених чињеница установљава капару, а касније сам тужитељ или по службеној дужности и суд, тражену своту на основу истих чињеница квалификује као предујам куповне цене).

Пред првим судом је дозвољена промена тужбе уз престанак туженога. Пред позивним и ревизионим судом није дозвољена промена тужбе ни са престанком противне странке (§ 494 и 547. Гпп), али ако се услед разрешења или преиначења ствар поново врати првом суду, право на промену тужбе поново оживи.

Види: I. 41. — IV. 37. — IX. 13.

13.

Наредба бр. 4420/1918. М. Пред. не захтева, да се правни посао уведе у исту исправу; дозвољено је наређењима ове наредбе, ако су продавац и купац у засебним исправама дали своје изјаве.

(Апелациони суд као рев. суд у Н. Саду, Г. I. 3004-1928)

Види: II. 35. IV. 12. 89. — V. 6. 9. 53. 89. 90. — VII. 23. 71. 84. — VIII. 14. 15. 62. 182. — IX. 3. 16.

14.

Ако је обавеза уговорена у жишу, поверилац само онда може шражиши испуњење обавезе путем плаћања новчане вредности уговореног жита, ако би испуњење у жишу без повериоачеве кривице пошало немогућим.

(Апел. суд као рев. суд у Н. Саду, Г. 1521-1929)

15.

Диференцијалним берзанским послом се има сматрати онај посао, код кога воља странака

није била уперена на то, да се купљена роба стварно и лиферује, већ код кога посла странке добијају само диференцију између куповне цене и пијачне цене на дан који је у уговору означен као дан лифровања.

(Апел. суд као рев. суд у Н. Саду,
Г. 2501-1928.)

16.

Прописи §§-а 1. и 2. Закона о државном суду за заштиту државе, по којима се за нека — тамо означена — дела имају применили строжији закони, вреде само за Државни суд за заштиту државе, а не и за редовни суд.

(Касациони суд одељење Б.) у Н. Саду,
К. 523-1930)

*

Апел. суд у Н. Саду стоји на другом становишту. Горњи пропис је материјално-правне природе. Не може се једно и исто дело строжије или блажије казнити према томе, који суд доноси пресуду, јер законодавац жели да строжије казни дело, без обзира на то, да ли поступа Државни суд или редовни суд.

17.

И ако постоји таква повреда материјалног закона, која се има по службеној дужности узети у обзир, решавање о тој повреди само онда спада пред Касациони суд, кад тај суд решава какав кривични предмет у својој надлежности било поводом ревизије против окружних као зборних судова (§ 13. ш. 1. К. п.), било поводом захтева врховног држ. тужиоца за заштиту

закона (ш. 2. § 13. к. п.), било поводом изванредне ревизије (шач. 3. § 13. у вези са §-има 354. и 355. К. п.). Ако приликом решавања призива Апелациони суд и опази такву повреду материјалног закона, нема места поднашању списа ревизионом суду из службене дужности.

(Касациони суд одељење Б. у Н. Саду,
Кно. 13-1930)

18.

Тужитељ основне парнице, ако му је познато било место становања туженога, па је ипак затражио издавање позива путем огласа, тиме је повредио законски пропис из §-а 185. Гпп., а на основу тога има места обнови парнице у смислу шач. 6. §. 563. Гпп.

(Апел. суд као рев. суд у Н. Саду,
Г. 3597-1928).

19.

Код заједничког имања сваки сувласник има право на идеални део тога имања, а не на један у природи одређени део тог имања. Заједница се може разрешити само споразумом свих заинтересованих ван суда или судском одлуком.

(Апел. суд као рев. суд у Н. Саду,
Г. 2754-1929)

20.

У стварима принудног поравнања ван штечаја нема места рекурсу на Касациони суд.

(Касациони суд у Београду Бр. 9085-1139.)

Окружни суд у Лесковцу решењем својим бр. 5591 од 17 јуна 1931 год. одбио је К. М. адвоката од тражења да се решење истог суда од 13. III. 1931. год. бр. 11046 огласи за извршно, а по предмету принудног поравнања ван стечаја фирме А. и Д. тргов. из Л.

По благовременом рекурсу Скопљански Апелациони Суд решењем својим бр. 3855 од 1 јула 1931 год. оснажио је ово решење.

На ово решење изјавио је благовремено рекурс на Касациони суд молилац М.

Касациони Суд вратио је сва акта Окружном Суду у Л. актом својим бр. 9685 налазећи:

„У § 70 закона о принудном поравнању ван стечаја наводе се изриком поједине одлуке суда или судије поравнања, противу којих има места рекурсу и тај рекурс по истом законском пропису (претпоследња алинеја) иде Апелационом Суду. Овим законским прописом § 70 који предвиђа случајеве кад је допуштен правни лек и коме овај иде по предметима принудног поравнања ван стечаја, није предвиђено да противу одлуке Апелационог Суда, донете по рекурсу против одлуке суда или судије поравнања, има места поновном рекурсу и на Касациони Суд, па се према томе може узети, да је надлежност Касационог Суда да разматра одлуке Апелационог Суда по рекурсу искључена по предметима принудног поравнања ван стечаја.

Одредба § 71 зак. о принудном поравнању ван стечаја која има за циљ да овласти суд да сам поступак, у колико њему недостаје одредбе у закону о принудном поравнању ван стечаја, може вршити по сходним одредбама из стечајног закона или грађанског суд. поступка не може се проширити и на одредбе о правним лековима, које су предвиђене по стечајном закону у § 188, јер тако проширење у одредби § 71 зак. о принудном поравнању ван стечаја није предвиђено и за правне лекове, већ само за судски поступак, у колико о њему

недостају нарочите одредбе у самом закону о принудном поравнању ван стечаја.

21.

У ствари принудног поравнања ван стечаја нема места рекурсу на Касациони суд. Уложен рекурс против решења Апелационог суда има се из службене дужности одбацити.

(Одељ. Б. Касационог суда у Н. Саду, Бр. Вп. 610-1931)

Касациони Суд, Б. Одељење рекурс одбацује.

Разлози: Према претпоследњем зачелу 70 §-а закона о принудном поравнању ван стечаја од 22 новембра 1929 год., рекурс допуштен против решења окружног суда или судије поравнања иде Апелационом суду.

Како овај закон не спомиње да би против решења Апелационог суда ма у којем случају било места даљем правном леку на Касациони Суд, те како се расположења стечајног закона, не могу аналогно примењивати, јер закон о принудном поравнању ван стечаја сходно примењивање стечајног закона наређује само у погледу поступка и то само у колико није што друго наређено у овом закону, то се уложен рекурс против решења Апелационог суда има из службене дужности одбацити.

Нови Сад, 19 септембра 1931.

22.

Садржина је губитка часних права уређена законом; суд не може ту садржину да дели на чести и да кривца осуди на губитак појединих части часних права, предвиђених у закону, јер га на то не овлашћује никакав пропис закона. (Сто Седморице Одељење Б. у Загребу Бр. Кре. 171-30)

Пресудом Окружног суда као зборног у Сплиту од 12 марта 1930 Вр. 628-28-73 у колико је оптужени С. Р. био осуђен на губитак само оних часних права која су предвиђена у броју 3 § 47 к. з. повријеђен је закон у наређењима §§ 35, 46 одј. 4, 47 и 319 к. з.

Разлози: Пресудом Окружног као зборног суда у Сплиту од 12 марта 1930 Вр 628-28-73 оптужени С. Р. пок. Ивана био је оглашен кривим злочина утаје по § 319 к. з. те на основу првог одјелка § 319 к. з. и упоробом § 71 број 4 к. з. и § 35 к. з. осуђен на осам мјесеци строга затвора и на губитак часних права предвиђених у бр. 3 § 47 к-з. за вријеме од двије године.

Ова задња изрека вријеђа закон у одредби §§ 35, 46 одј. 4, 47 и 319 к. з.

У § 35 к. з. наведене су као споредне казне, које се могу односно морају изрећи уз главну казну, губитак часних права и губитак службе.

Кад суд може да изрекне споредне казне, наведене у § 35 к. з. речено је у §§ 46 и 49 к. з. У оба случаја § 319 к. з. Закон предвиђа губитак часних права. Из тога се, дакле Закона види, да се кривац из § 319 к. з. има да осуди на споредну казну губитак часних права и кад год се осуди на казну строга затвора. *Према томе се је оптуженик морао да осуди на споредну казну губитка часних права, када је због злочинства из § 319 I к. з. био осуђен на 8 (осам) мјесеци строга затвора.* Садржина је пак губитка часних права нормирана у § 47 к. з. Оптуженик дакле осудом на губитак часних права губи сва права предвиђена у § 47 к. з. а не само поједине чести часних права ту побројаних јер Кривични Закон споредну казну губитка појединих чести часних права, побројаних у § 47 к. з. не предвиђа ни у § 35 ни у §§ 46 и 47 већ он предвиђа или сва ту побројана права или никаква. Садржина је губитка часних права уређена законом, те суд не може да ту садржину дијели на чести

и да кривца осуђује на губитак појединих части часних права, предвиђених у закону, јер га на то не овлашћује никакав пропис кривичног закона. Јер је то пресудни суд учинио, повриједио је закон наређењима §§ 35, 46 од. 4, 47 и 319 к. з.

Основан је ради тога захтјев на заштиту, поднесен на основу §§ 41, 357 к. п. од Одјељења Врховног Државног тужиоштва при овом Столу Седморице против напред назначене изреке пресудног суда у Сплиту. Ваљало је ради тога уважити речени захтјев и пресудити као у изреци.

Сто Седморице, Одјељење Б. Касациони суд.
У Загребу, дне 21 маја 1930.

23.

У дисциплинском поступку против судских чиновника имају се примењивати прописи Закона о судском кривичном поступку — у колико зак. чл. VIII : 1871. год. у погледу неких радња што друго не наређује.

(Дисц. суд А. с. у Н. Саду,
Бр. Дисц. 46-1931.)

Апелациони суд као дисциплински суд молбу уступа Окружном суду у Великој Кикинди као дисциплинском суду, као надлежној власти за донашање првостепене одлуке у овој ствари.

Разлози: Против молитеља као водиоца земљишно-књижног звања при Среском суду у В. К. покренут је код Окружног суда у Великој Кикинди као код првостепеног дисциплинског суда под бр. Дисц. 4-1930 дисциплински поступак, а он је правомоћном пресудом Апелационог суда у Новом Саду као призивног дисциплинског суда бр. Дисц. 12-36-1931 проглашен кривим због дисциплинског преступа по а) тачци §-а 20. зак. чл. VIII из 1871 год.

Молитељ је сада код овог Апелационог суда као дисциплинског суда поднео молбу за понављање горњег дисциплинског поступка.

Но пошто горњи зак. чл. не садржава у себи такво расположење по којем би се таква молба код позивног, а не код првостепеног суда имала поднети;

пошто даље из тога, да исти законски чланак у погледу неких тамо назначених радња прописује примену прописа зак. чл. LIV из 1868 год. следи да законодавац у погледу осталих радња у дисциплинском поступку није хтео примењивати одредбе горњег Закона;

пошто напослетку и природа дисциплинског поступка и дејство дисциплинске казне већма одговара кривичном поступку и дејству кривичне пресуде, него поступку који је одређен у грађанским парницама и дејству пресуде у грађанској парници: Апелациони суд је стао на становиште, да се за понављање дисциплинског поступка — уколико зак. чл. VIII из 1871 год. у погледу неких радња другачије не располаже —, имају примењивати одредбе Законика о судском кривичном поступку, а не одредбе Г. П. П.

Будући се пак да по §-у 366. З. о С. К. П. захтев за понављање кривичног поступка предаје код онога суда првог степена, код кога је раније поступак био у току, морало се у смислу диспозитивног дела ове одлуке решити.

Нови Сад, 16 децембра 1931 год.

24.

Власти (истражни судија, срески суд, полиција), којима се обрати државни тужилац у смислу §-а 92. к. с. п. да спроведу извиде, дужне су одазваши се том захтеву држ. тужиоца под претпоставком, да су надлежне за преузимање радње која се од њих тражи, и да

су исауњене законске претпоставке за исту радњу.

(Окружни суд у Н. Саду,
Кзп. 305-2-1930.)

Захтев Државног Тужиоца бр. 12779-929 од 7 марта 1930 год. да истражни судија у смислу § 92 к. п. спроведе извиде против В. М. ради преступа преваре означеног у § 334 к. з. а квалификованог по т. 1. §. 335 к. з. суд уважава и истражног судију упућује, да по истоме у свему поступи.

Разлози: Државни Тужилац је поднео истр. судији захтев да спроведе извиде против В. М. ради преступа преваре означеног у § 334 к. з., а квал. по т. 1 § 335 к. з.

Истражни судија у смислу § 98 к. п. и од. 3 § 92 к. п. је тражио одлуку суда, пошто сматра да у конкретном случају не постоји дело преступа преваре из §§ 334 и 335 т. 1. к. з. већ дело преступа из § 366 т. 4. к. з. те да треба доследно томе и одбити одређење извода и предмет на основу §-а 25 к. п. и § 14 к. п. у вези са т. 2 § 9 к. п. уступити надлежном Среском суду на даљи поступак.

Суд је морао захтеву Државног Тужиоца удовољити и истражног судију упутити да у свему поступи из следећих разлога:

1) Погрешно је становиште истражног судије када сматра поднети захтев за спровођење извода, као предлог за одређење извода, те доследно томе и сматра да предлог држ. тужиоца за одређење извода треба одбити, јер је државни тужилац под бр. 12779-1929 ставио само захтев, односно у смислу § 92 к. п. захтевао да истражни судија спроведе извиђаје у правцу преваре.

2) Државни тужилац дужан је по оцени поднете пријаве за дело, које се гони по службеној дужности предузети све што је потребно ради проналажења и прикључења основа помоћу којих се ово дело има утврдити.

(§ 91 к. п.), како би могао одлучити хоће ли пријаву одбацити или ће покренути даљи поступак противу учиниоца (§ 96 к. п.). А да би могао о томе донети одлуку он има право обратити се у смислу § 92 к. п. односно захтевати да истражни судија, срески суд или полицијске власти предузму извиђаје ради добављања потребних доказа за доношење одлуке по § 96 к. п. којој ће се власти обратити, да ли истражном судији или Среском суду или пак полицијској власти то је дискреционо право државног тужиоца.

3) Наведени органи дужни су одазвати се захтеву државног тужиоца под претпоставком да су за преузимање радње, која се од њих тражи, надлежни и да су испуњене законске претпоставке за исту. Они се не могу упуштати у оцену целисходности те радње, нити се могу упуштати у оцену квалификације дела, јер ће државни тужилац моћи дело квалификовати тачно тек после спроведених извиђаја, а још мање се могу упуштати у питање: да ли су за мериторно расправљање истог дела надлежни они односно да ли је за мериторно расправљање надлежан Срески или Окружни суд у смислу §§ 9 и 10 к. п. Истражни судија или Срески судија само онда могу не извршити захтев државног тужиоца, ако налазе да за предузимање радње, чије извршење он тражи, нису испуњене законске претпоставке н. пр. за притвор, иначе увек морају захтеву удовољити, а да се не упуштају у расправљање самог предмета. То се јасно види из §§ 92—96 к. п., а нарочито из § 96 к. п. који питање оцено о самом предмету оставља искључиво у надлежност држ. тужиоца.

Са горњих разлога ваљало је поступити као у диспозитиву решења.

25.

Апелациони суд у Н. Саду, на предлог првостепеног суда, допустио је одгађање извршења

казне лишења слободе за време од шест месеци од дана када је осуђена позвана била на издржавање казне, јер 1.) казна лишења слободе не премаша годину дана; 2.) насмртном издржавања казне био би угрожен живот седамнаестогодишњег сина осуђене, који према уверењу Лекарске коморе болује од туберкулозе, за коју се болест захтева специјално лечење и нарочито добра нега, коју му једино мами може давати; и 3.) нема сумње да ће осуђена побећи, будући је осуђена само на три месеца строгог затвора.

(Апелациони суд у Н. Саду,
Бр. Кно I. 88-1931.)

26.

Призивни суд је одбацио по приватном тужиоцу уложени призив, јер у њему призивалац није означио тачке пресуде против којих је управљен призив, него је само то изјавио, да призив улаже на основу §. 337. тач. 1. а.

(Апелациони суд у Н. Саду,
Бр. Кппа. II. 152-1930)

27.

У смислу §-а 134. К. с. а. допуштена је жалба државног тужиоца против решења казног већа којим се укида истражни затвор са јемством или без јемства.

(Апелациони суд у Н. Саду,
Бр. Кжа II. 174-1931)

28.

Ако су само извиђаји вођени, а не истрага, у смислу последњег одељка §-а 95. К. с. п. рок за подношење оптужбе од стране приватног тужиоца, јесте осам дана.

(Апелациони суд у Н. Саду,
Бр. Кжа II. 178-1931)

29.

Не може се извршити пресуда иностраног суда, ако је досуђено потраживање настало из дела, које је у нашој држави законом забрањено.

(Кс. у Н. Саду, Бр. Вп. 742-1931.)

Касациони суд уток уважава, нападнуто решење ставља ван снаге и ускраћује спровађање извршења, које је дозвољено решењем Среског суда Јозефштадт у Вину од 18 марта 1929 број Е 542-1929, примљеног код Котарског суда у Ч. 15 маја 1929 број Гн. 1210-1929-1.

Молитељица извршења Е. Ш. п. фирма у В. дужна је накнадити утецатељу К. М. из Ч. у руке његовог правозаступника Дра Ф. Ј., адвоката у Ч. трошак утока као и све остале трошкове, који су му настали у току досадашњег поступка у овом извршном предмету, у целокупном износу од 453 (четиристо педесет и три) динара у року од 8 (осам) дана под теретом принудног извршења.

Разлози: Течајем досадашњег поступка утврђено је као неспорно, да је трговачки путник молитељице извршења приликом сакупљања поруџбина за робу у Ч. склопио са К. М., који није трговац, нити лице, у чијем се предузећу односна роба употребљује, правни посао, из којег је настало потраживање молитељице извршења.

Такви су послови према § 1 и 4 зак. чл. XXV : 1900 ништавни према поручиоцу, а забрањени су и према решењу Министра трговине и индустрије од 2 априла 1927 бр. 3184-III, па кад их је законодавац прогласио за ништавне односно кад их државна власт забрањује чине они то свакако у настојању да заштите јавни поредак. Према томе се на основу §§ 33 и 36 зак. чл. LIV : 1912 и § 39 Закона од 31 јануара 1929 о уговору о узајамном правном општењу Краљевине Југославије и Републике Аустрије не може удовољити захтеву, да се одреди спровађање поменутог извршења, па се из тих разлога морао уток уважити и нападнуто решење ставити ван снаге, те ускратити спровађање дозвољеног извршења.

Пошто је утецатељ са утоком успео, оправдано је да му молитељица извршења накнади и трошак тога утока као све остале трошкове, који су му проузроковани њеним захтевом за извршење.

У Новом Саду, 10 октобра 1931.

30.

Ко је набавио и држао књиге, новине, плакате, објаве или слике, у намери да их даље растури, тиме је он већ започео остварење бића кривичног дела растуривања у смислу чл. 3 и 4 Закона о заштити јавне безбедности, па ако га није довршио једино с тога што је те предмете пронашла и одузела полицијска власт, учинилац би у смислу § 31 Крив. зак. одговарао за покушај растуривања, ако је растуривање злочинство.

(Сто седморице О. Б. у Загребу,
Кре 70-31.)

Уважава се ревизија Државног Тужиоца, поништава се побијана пресуда, те се ова кривична ствар враћа истом првостепеном суду да је опет претресе и ријеши.

Разлози: Првостепени је суд мишљења да се ради самог набављања и држања инкриминисаних летака у циљу да се они даље растури, не би могло кривично одговарати све да би садржина овога летка имала обиљежја у оптужници назначених кривичних дела. То је правно мишљење првостепеног суда онако опћенито изражено погрјешно, те је основан ревизијски разлог § 337 бр. а к. п.

Делатност потребну за растуривање књига, новина, плаката, објава или слика у смислу чл. 3 и 4 закона о заштити јавне безбедности у битној чести испуњава набављање и држање тих предмета у циљу њиховог даљег растуривања. Према томе ко је набавио и држао књиге, новине, плакате, објаве или слике у намери да их даље растури, тиме је он већ започео остварење бића кривичног дела растуривања у смислу напред наведених законских прописа, па ако га није довршио једино с тога што су ти предмети пронађени и одузети од полицијске власти, учинилац би у смислу §. 31. крив. Зак. одговарао за покушај растуривања, ако је растуривање злочинство.

Садржина летака о којима се овде ради, могла би се косити са прописима чл. 3 и 4 закона о заштити јавне безбедности.

Ако је дакле оптуженик такве летке набавио знајући за њихову садржину и држао их у циљу да их даље растури, а не растурио их једино стога јер су му одузети, он је тиме, према ономе што је напред казано, покушао да летке растури, али их није растурио, како то погрешно држи Државни Тужилац. Стога би се такова дјелатност оптуженика, у колико садржина летака садржи обиљежја злочинства по чл. 3. закона о заштити јавне безбедности, могли да квалифицира као покушај злочинства по чл. 3. 1. ц. док се она ни у каквом случају не би могла да квалифицира и као покушај по чл. 4. 1. ц., јер је кривично дело описано у том законском наређењу, преступ у смислу Крив. зак., а за покушај тога преступа

у Закону није изречно прописана кажњивост (испореди чл. 3 и 4 закона о заштити јавне безбедности §§. 15. 31. крив. зак.).

Свеједно Касациони Суд не може да већ сада сам у ствари донесе пресуду. Првостепени је наиме суд, полазећи са својег горе наведеног погрешног правног схватања, пропустио да прописно узме у претрес и оцјену одбрану оптуженика и у вези с тиме садржину инкриминисаних летака, те да беспријекорно утврди ове чињенице, на којима се по правилној примјени закона мора засновати пресуда. Ваљало је према томе уважити ревизију Државног Тужиоца и пресудити као што је напред наведено (§. 350. бр. 5. к. п.)

Враћају се списи, који су овамо били спроведени са извештајем од 20 марта 1931 год. посл. бр. Кзп. 1155-30-40, да се даље по закону поступи.

Сто Седморице, оделење Б.

У Загребу, дне 28. маја 1931.

31.

Нужни део се има издати у природи, ако то тражи овлаштена странка, а противник пристане на то.

(Касациони суд у Н. Саду,
Бр. Г. 1352-1929.)

Касациони суд у Н. Саду поводом ревизионе молбе туженога разрешава пресуду призивног суда и упућује исти на наставак поступка и донашање нове пресуде, у којој ће се имати решити и о дужности накнаде трошкова поступка пред ревизионим судом, који се установљавају за тужитеље на 1150 (хиљаду сто педесет) динара а за туженога на 2700 (две хиљаде седам сто) динара.

Разлози: Пресуду призивног суда напада ревизионом молбом тужени због повреда формалног и матери-

јалног права, које да су у том, што призивни суд није узео у обзир исказ сведока К. П., према којему да су тужени приликом оставинског расправног поступка знали за постојање тестаментa, затим у том, што није установљен нужни део у природи, иако су странке споразумне да се на тај начин нужни део установи.

Призивни је суд заиста пропустио образложити, из којих је разлога установио нужни део у новцу, кад су се странке изјавиле споразумнима, да туженом припале нужни део у природи, као и утврдити све обавезе парничних странака једне према другој за случај таквог начина установљења нужног дела.

Како се без установљења стања ствари у напред изложеном смеру не може парница пресудити, морала се је пресуда призивног суда према § 543 г. п. п. разрешити.

Расположење о трошковима ревизионог поступка основано је на прописима §§ 543 и 508 г. п. п.

У Новом Саду, 22 октобра 1931.

32.

Ако се приликом распоредне расправе ради поделе куповнине на дражби продатих некретнина приговори ком потраживању, веровник се има упутити на парницу, ако тек не може да докаже, да му је потраживање досуђено правомљном судском пресудом.

(Одељ. Б. беогр. Касац. суда у Н. Саду,
Вп. 671-1929.)

Одељење Б. Београдског Касационог суда у Н. Саду у току предатом код среског суда у Сенти број 9411-1929 места даје, у толико што са променом уточног решења Окружног Суда стечајног старатеља против Ш. Г. упућује

1) У смислу §-а 53 Закона о земљишним књигама од 18 маја 1930 (Службене новине од 1 јула 1930 бр. 146-LIII) предбележба се оправдава у форми забележбе, која спада у смислу §-а 8 поменутог закона под појам књижног уписа. А за уписе оправдања предбележбе не плаћа се никаква такса и то на основу VII напомене уз тарифни број 44 закона о судским таксама.

2) За забележбу принудне управе и дозволе принудне дражбе плаћа се од вредности повериоачевог тражења такса у висини $\frac{1}{2}\%$, ако за тражбину већ не постоји заложно право на некретнинама, које су предмет принудне управе или дражбе, и ако није била већ плаћена такса за упис заложног права или ако није плаћање таксе изостало на основу законских прописа.

Али при томе треба водити рачуна о прописима напомене III уз тарифни број 44 закона о судским таксама, који каже:

Такса за упис, која се утврђује по вредности, има се одмерити по укупној вредности свих права, која ова имају у часу уписивања и која се на основу једне и исте молбе имају уписати у корист једног и истог лица у јавне књиге једног и истог суда, држећи се прописа §-а 21 став (1) закона о судским таксама.

На основу овог прописа подлеже дакле такси за упис забележбе принудне управе и принудне дражбе, које се дозвољавају у сврху наплате утврђеном сумом изражених споредних обавеза, као на пример парничних у овршних трошкова или утврђеном сумом изражених или за одређено време (од одређеног почетног рока) насталих каматних заостатака и то чак и онда, ако се је приликом првобитног уписа заложног права за тражбину капитала истовремено уписало и заложно право за камате уопште, то јест без навода почетног рока односно без навода једног бројака израженог износа камата.

Министарство правде се моли, да изволи ово об-
јашњење саопштити свим судовима у земљи.

Предње Вам се доставља ради знања!

Нови Сад, 28 октобра 1931 год.

Др. Никола Игњатовић
претседник Апелационог суда
у Новом Саду

7.

Распис

Мин. финанс. бр. 31004 од 1 маја 1931
о таксирању записничке пуномоћи

Број Претс. XVIII-Г-34-1931 год.

Дунавска Финансијска Дирекција својим актом од
17 септембра 1931 год. Број 65256-IV доставила је овом
Претседништву следеће:

МИНИСТАРСТВУ ФИНАНСИЈА

Оделење Пореза

БЕОГРАД

Према једном објашњењу М. Ф. Г. Д. П. од 29 но-
вембра 1926 год. Бр. 123.177-26, замене супституције
адвоката, које се стављају на истом пуномоћју за које је
такса плаћена, неће се сматрати као ново пуномоћје па
према томе неће се ни такса наплаћивати.

Међутим, поводом једног конкретног случаја Мин.
Финансија Оделење Пореза објаснило је под бројем
85152-29 да се преносом права заступања ствара нов
однос и у таквом случају пуномоћје се има поновно
таксирати по Т. Бр. 16 т. т.

Судови на територији ове Дирекције у погледу
таксирања заменичних пуномоћја, придржавају се раније
издатог објашњења под бројем 123177-26 изузев случаја
где је замена доцније датирана па само у тим случаје-
вима наплаћују тзксу из Т. Бр. 16 т. т. на заменичке пу-

номоћје, али ако је пренос права заступања датиран истог
дана, кад је и односно пуномоћје истављено онда ову
таксу не плаћају.

Поводом тога моли се Министарство финансија,
Оделење Пореза, да изволи хитно а на основу чл. 43
Закона о таксама издати начелно објашњење у погледу
таксирања заменичких пуномоћја како оних, где адвокати
овлашћују на заступање пред судом своје адвокатске
приправнике, тако и оних где адвокати из једног места
овлашћују на то своје колеге у другом месту, где је
седиште односног суда пред којом се расправља спор.

Финансијски Директор,
Бугарски с. р.

КРАЉЕВИНА ЈУГОСЛАВИЈА
МИНИСТАРСТВО ФИНАНСИЈА

Бр. 31004

1 V 1931 г.

Београд

ФИНАНСИЈСКОЈ ДИРЕКЦИЈИ

НОВИ САД

У погледу истакнутог питања Оделење Пореза остаје
код већ напред наведеног издатог објашњења Бр.
85162-29 да се заменичним пуномоћијем ствара нов однос
и да се такса има наплатити.

Предње објашњење М. Ф. Оделења Пореза достав-
ља Вам се ради знања.

Нови Сад, 28 септембра 1931 год.

Др. НИКОЛА ИГЊАТОВИЋ
Претседник Апелационог суда
у Новом Саду

8.

Распис

Мин. правде од 28 септ. 1931 Бр. 89490 о тумачењу
Конвенције са Мађарском

Број Претс. I-A-238-1931 год.

Министарство правде својим актом 28 септембра 1931 г. Бр. 89490 доставило је овом Претседништву распис следеће садржине:

„Министарство иностраних послова доставило је допис Кр. посланства у Будимпешти од 5 јула 1931 год. бр. 3121-31 који гласи:

„У погледу легализовања и доказне снаге документа предвиђено је у члану 23 Конвенције о извесним питањима грађанског поступка и приватног права од 11 новембра 1929 год. закључене између Југославије и Мађарске, следеће:

„Исправе издане или легализоване од судова или разних министарстава уговорених страна, снабдевене службеним печатом, изузимају се, приликом њихове употребе пред судовима или властима друге стране, од сваке легализације.

Исправе издане од јавних бележника, судијских извршилаца и других судских чиновника, мораће, у сврху употребе споменуте у претходној алинеји, бити легализоване од суда државе у којој има јавни бележник или судски функционар своје седиште“.

Према томе југословенски и мађарски судови дужни су да приме и признају као формално пуноважно све исправе које одговарају одредбама члана 23 ове конвенције.

Међутим то не чине сви наши судови. Овом посланству пријављено је већ неколико случајева, где су наши судови одбили да приме исправе издане од мађ. власти и легализоване само у толико у колико то тражи члан 23 конвенције, с позивом на одредбе закона о зем-

љишним књигама, према којима исправе које потичу од страних власти морају бити легализоване од нашег претседништва у дотичној држави. Ово посланство, коме су дотичне исправе достављене због легализовања а које може оверу извршити само ако је докуменат претходно легализован од дотичног мађарског ресорног министарства као и од мађарског министарства спољних послова, обратило се је, и поред одредаба цитираног члана конвенције, овдашњем министарству правде због легализовања печата и потписа суда који је докуменат издао односно оверио али без успеха. Министарство је одбило да легализује докуменат позивајући се на члан 23 конвенције, према коме даља легализација таквих документа није потребна. Тако је постало немогуће и свако даље оверавање документа.

Пошто су одредбе члана 23 конвенције, која је на снази већ од 7 јануара о. г. потпуно јасне и пошто се невођењем рачуна о њима ствара само излишан административни рад и отежава вршење правних послова, Кр. Посланству је част молити Министарство да изволи подејствовати код надлежног Министарства да се нашим судовима скрене пажња на одредбе овога члана, с тим да прописи закона о земљишним књигама, у колико се односе на документе издане од страних власти, важе само у погледу оних држава са којима Југославија у том погледу нема никаквог посебног споразума. Где такав споразум постоји, као на пр. са Мађарском, онда важе само одредбе тога споразума, јер је уговорено међународно право јаче од националног права“.

Са предњим становиштем нашег Кр. Посланства слаже се потпуно Министарство правде обзиром на пропис §-а 36 ставке 3 зак. у вези са чл. 23 конвенције о извесним питањима грађанског права са Краљевином Мађарском због чега нека то Претседништво о томе извести све подређене судове, који су на предњем предмету заинтересовани“.

Предње Вам се доставља ради знања.
Нови Сад, 6 октобра 1931 године.

Др. Никола Игњатовић
Претседник Апелационог Суда
у Новом Саду

9. Распис

Министарство финансија од 25 септ. 1931. Бр. 45202
о поступку, кад поднесак приспе поштом без или
са недовољно плаћеном таксом.

Број Претс. I. А. 246-1931.

Министарство правде својим актом од 12 октобра 1931 године бр. 117950 доставило је овоме Претседништву распис следеће садржине:

„Министарство финансија, одељење пореза актом од 25 септембра 1931 број 45202 доставило је Министарству правде следеће:

Постављено је следеће питање:

„Кад један поднесак приспе преко поште без или са недовољно плаћеном таксом, да ли је суд дужан пошљаоца списка претходно позвати писмено, да у року од 8 дана плати редовну или недовољну таксу, у смислу тач. 2 §-а 33 Зак, о таксама па ако по томе позиву не би поступио, има се у смислу тач. 3 §-а 38 послати достава надлежној пореској управи, или је суд дужан одмах без претходног позива на плаћање таксе послати доставу пореској управи.“

У смислу §-а 1 тач. 1 зак. о суд. таксама таксена обавеза за поднеске и прилоге настаје у часу предаје.

У смислу чл. 2 Правилника о извршењу зак. о суд. таксама настаје са таксеном обавезом и обавезе плаћања таксе, па се онда има и она положити, у противном примењује се § 38 став 3 Закона о судским таксама, који каже да ће суд не плаћање таксе за поднесак доставити надлежној пореској управи најдаље за 8 дана од

дана, када је настала таксена обавеза у смислу §-а 2 зак. о суд. таксама.

При томе суд није дужан пошљаоца поднеска још претходно позвати писмено, да у року од 8 дана плати редовну или недовољну таксу, пошто странка већ у моменту шаљања поднеска има дужност и могућност, да само утврди обавезу и обим таксирања свога поднеска.

Ако се пак уз поднесак пред судом појави и каква исправа, гледе које није или није довољно односно није прописно удовољено таксеној обавези, онда треба гледе ове исправе поступити по прописима § 7 зак. о суд. таксама и чл. 4 Правилника о извршењу зак. о суд. таксама.“

Предње Вам се доставља ради знања и строгог придржавања.

Др. Никола Игњатовић с. р.
претседник Апелационог суда
у Новом Саду

10. Распис

Мин. финанс. од 3 јула 1931 Бр. 94559-31 како треба таксирати поднеске у извршном поступку, којима се тражи упис у јавне књиге.

Број Претс. I-A-190-931

Министарство правде својим актом од 1 августа 1931 године Број 92706 доставило је овом Претседништву распис следеће садржине:

Министарство финансија актом од 3 јула 1931 год. Број 94559-31 доставило је овом Министарству следеће:

„Покренуто је питање, како треба таксирати поднеске у извршном поступку, којима се тражи упис у јавне књиге, на пример права залога: Да ли се овакви поднесци таксирају по тар. броју 138 Закона о таксама или — с обзиром на то, да је закон о земљишним књигама ступио већ на снагу — по тар. бр. 42 закона о судским таксама или по обема овим двома прописима заједно?

Министарство финансија Одељење Пореза, даје по овоме питању у смислу чл. 43 Закона о судским таксама следеће објашњење.

Закон о судским таксама: § 44 став (2) каже:

„Кад закон о извршењу и обезбеђењу добије обавезну снагу примењиваће се на све поступке по томе закону таксе из овога закона и тарифе, а на све поступ-

ке започете пре добивања обавезне снаге поменутог закона, примењиваће се до њиховог окончања пропис пређашњег закона о таксама.“

А пошто у предметном случају поступак по закону о земљишним књигама није ништа друго него само једна последица молбе, поднете, никако не у земљишнокњижном, него у извршном поступку, то следи да се морају гледе таксе за ову молбу примењивати они прописи, који важе за извршни поступак.

Одговор пак на питање, како треба у извршном поступку таксирати предметне поднеске даје тар. бр. 1 став (4) закона о судским таксама, који каже:

„Поднесци за упис у јавне књиге о некретнинама и о правима једнаким са њима, у колико није предвиђена већа такса у овом тарифном броју под ст. (2) и (3) . . . плаћа се такса, наведена у тар. броју 42 ове тарифе.“

Али овај пропис за извршни поступак не може се још примењивати, пошто посебни закон који је предвиђен у § 352 „Закона о извршењу и обезбеђењу“ од 9 јула 1930 године (Службене новине број 165-LXII-364 од 23 јула 1930 године) и који има да одреди дан када „Закон о извршењу и обезбеђењу“ добије обавезну снагу, још није издат.

Са наведеног следи, да поднеске у извршном поступку којима се тражи упис у јавне књиге о некретнинама и о правима, једнаким са њима треба таксирати по прописима пређашњег закона о таксама,

Овом приликом примећује се и то, да такса из тар. броја 138 закона о таксама с обзиром на пропис „Таксеног и пристојбеног правилника члан 123 тачка 2 и 3 не обухваћа само таксу за поднесак, него и таксу за решење т. ј. и таксу за упис, дакле обе таксе, које су у закону о судским таксама тарифиране под бр. 42 и 44.

Из овога следи, да поред таксе из тариф. броја 138 Закона о таксама не може се наплаћивати још и такса по тар. броју 44 Закона о судским таксама за упис.

Министарство правде се моли, да изволи ово објашњење саопшти свима судовима у земљи.“

Предње Вам се доставља ради знања.

Нови Сад, 14 октобра 1931 год.

Др. Никола Игњатовић
претседник Апелационог суда
у Новом Саду

Ишв. 7. сп/318